

L'amor esquiü

[i altres poemes inèdits]

Tarda de diumenge a ciutat

Com és trista la pols d'aquesta tarda
que es mastega darrere un vidre clos,
m'entela els ulls i em fa la boca amarga.
Veig la gent respirant la llum covarda
d'un diumenge que és fet per al repòs,

d'un diumenge que és fet per a la muntanya
i per ajeure'ns sobre un prat humit
i cloure els ulls sentint que no ens enganya
la vellutada llum del fenc florit.

Escotar de les coses més menudes
trossets de vida gràcil i subtil
que em conten amb paraules mig perdudes
fins que el vent barroer ens en trenca el fil.

Voldria no pensar en la vida amarga
ni en les hores tan buides, que fan mal.
Sentir-me dins la llum d'aquesta tarda
que es difon en una ombra molt llarga
el balanceig del pollancre més alt.

[abril de 1946]

No he tingut mai quinze anys! Ni flor ni festa
m'han esbullat les trenes de delit,
ni l'or esbojarrat de la ginesta
m'ha embriagat la tebior del pit.

Si he vist una muntanya que es fonia
darrere un núvol or i carmesí,
l'he vista tan llunyana... que em fugia
perduda entre la boira del camí.

El meu peu no ha petjat la molsa humida
ni ha trencat mai un brot de romaní,
ni he sentit el perfum d'herba florida
sota l'ombra aclarida de cap pi.

[octubre de 1947]

L'amor esquiü (tres sonets)

I

Vingué l'amor un bell matí lluent
i cada pit era una rosa tendra.
Vingué l'amor, petit, sense comprendre
que l'hora s'esquitllava tot rient.

I cada cosa era un batall roent,
campana de cristall, foc sense cendra,
un glop de llum, un joc de deixar i prendre,
un giravolt de fum sobre la dent.

I per la garba verda dels sentits
se'm fonia l'amor sense neguits,
em relliscava per la galta fina.

Y. Acta 08

Maria Castanyer

..... Tria i edició a càrrec de **Lluís Lucero Comas**

Un sol instant glatia el plec del cor,
bola de vidre sense fibres d'or,
passà l'amor i no vaig dir-li «Vine!».

II

I retornà l'amor a ple migdia
quan la terra sedeja i la llavor
esclata respirant salvatgeria
i el vent té un bes de càlida sentor.

El bes aspre de llum jo me'l sentia
sobre la pell cremada de claror.
Però al raig de la font me l'esbandia
i em netejava del cor la tremolor.

I pel plec de la brusa espitregada
un gran ram de ginesta deslligada
s'esfullava en garlanda de delit...

I la dansa del vent reia i marxava
mentre, com un ocell, l'amor passava
deixant al llavi un angle de neguit.

III

I quan l'hora passà dins l'aura fina
de la calma del vent i de l'estel,
amb perfum de gerani i clavellina,
tornà l'amor com un clotet de mel.

I em portava l'anell de tarongina
i una calda roent sota el seu vel,
p'ró quan la meua veu li deia «vine»
fugí com una estrella sense cel.

I ara em sento la vida desfullada
com una gran magnòlia esbadellada,
pàl·lida llum d'un somni sense niu.

Si tres amors són una rosa encesa,
cada perfum té un pètal de tristesa
si l'amor de debò m'ha estat esquiu.

[agost de 1950]

A un ventall

Quan us moveu amb un ritme de dansa
sembleu un ocell blau.

I si dos llavis s'ajunten besant-se
els amagueu... fent un vol més suau.

Monòton

Avui no serà un dia com els altres?

Com el d'ahir, igual al de demà,
quatre gotes de pluja per les galtes
i massa hores juntes per pensar.

Per pensar què?

Pensar en l'enyorament de cada dia?

Pensar en l'avui? En el demà indecís?

Per què em sento tan sola en l'agonia
d'aquest dia tan llarg pintat de gris?